

РЕШЕНИЕ

№ 8215

гр. София, 19.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 40 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: СВЕТОЗАР Д. ДИМИТРОВ

при участието на секретаря ДЕСИСЛАВА ИВ. ПОПОВА
като разгледа докладваното от СВЕТОЗАР Д. ДИМИТРОВ Гражданско дело № 20221110160098 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба на М. В. М. срещу ПРБ.

Ищецът твърди, че на 22.06.2016г. бил привлечен като обвиняем по ДП ЗМ № 1190/2015г. по описа на 06 РУ – СДВР, пр. пр. № 12509/2015г. по описа на СРП, за престъпление по чл. 209, ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 вр. ал. 1 НК. На 23.05.2018г. бил внесен в съда обвинителен акт спрямо него, по който било образувано НОХД № 8631/2018г. С присъда от 10.02.2022г., влязла в сила на 26.02.2022г., ищецът бил признат за невиновен в извършването на соченото деяние.

Поддържа, че наказателното производство преобърнало живота му, като станало достояние на много негови познати, приятели, роднини и др. Бил му лепнат етикет на престъпник, което го сринало психически. Преди производството бил енергичен и лъчезарен човек, а след това се чувствал отвратен, обезверен и изморен, загубил апетит, станал мнителен и заядлив. Посочва, че в продължение на 6 години му се наложило да пътува от гр. Варна, където живее, до гр. София за явяване за разпити и по заседания, което представлявало постоянно напрежение за него. Тези обстоятелства се отразили негативно и върху здравословното му състояние, като започнал да има проблеми със сърцето, увеличило се кръвното му налягане, чувствал отпадналост, болки в кръста, световъртеж и изтръпване на долните крайници. Появил му се и псориатичен артрит в резултат от наказателното производство. Също така, бил ограничен в социалните и личните си контакти, тъй като бил с мярка за неотклонение „подписка“ и при всяко пътуване извън гр. Варна следвало да уведомява органите и да чака разрешение. Освен това, претърпял и имуществени вреди в резултат от обвинението в размер на

3600лв. за платени адвокатски възнаграждения, както и 1624лв. разходи за пътуванията от гр. Варна до гр. София за периода 22.02.2016г.- 10.02.2022г.

С оглед изложеното, моли за постановяване на решение, с което ответникът да бъде осъден да му заплати сумата от **24 000лв.**, представляваща обезщетение за претърпените неимуществени вреди в резултат от обвинението, по което е оправдан, ведно със законната лихва от 22.02.2016г. до окончателното плащане, както и сумата от **5224лв.**, представляваща обезщетение за претърпените имуществени вреди за заплащане на адвокатски възнаграждения и разходи за пътувания.

Ответникът е подал отговор на исковата молба в законоустановения срок, с който оспорва предявените искове. Оспорва ищецът да е претърпял описаните вредни последици, които да се намират в причинно-следствена връзка с наказателното производство. Счита, че спрямо ищеца не са извършвани интензивни процесуално-следствени действия, а здравословното му състояние било влошено още от преди това. Поддържа, че спрямо него е била взета най-леката мярка за неотклонение, а досъдебната фаза продължила около 2 години, което било разумен срок. Също така, оправдателната присъда не била протестирана, което трябвало да бъде отчетено. Оспорва и да е претърпял имуществени увреждания на сочената стойност. Евентуално прави възражение за прекомерност на адв. възнаграждение. По отношение на останалите разходи, твърди, че не може да се направи извод за връзка с наказателното производство, както и че част от тях не подлежат на възстановяване по принцип. Спрямо лихвата за забава, твърди, че началната ѝ дата не е сочената от ищеца.

Съобразно изложеното, моли за отхвърляне на предявените искове.

Съдът, като съобрази събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и обсъди доводите на страните, намира следното:

Предявени са за разглеждане осъдителни искове с правно основание чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ вр. чл. 45 ЗЗД.

От събраните по делото писмени доказателства се установява, че досъдебно производство /ДП/ № 1190/2015г. по описа на 06 РУ – СДВР, пр. пр. № 12509/2015г. по описа на СРС, е водено за престъпление по чл. 209, ал. 1 НК. Със заповед от 22.02.2016г., издадена на основание чл. 72 от ЗМВР във връзка с досъдебно производство ЗМК 165/16 в 12:30ч., ищецът М. М. е задържан за срок до 24 часа. Преди това, на същата дата – 22.02.2016г. в периода 11:30ч.-11:40ч. ищецът е участвал в процедура по разпознаване, като е бил сред разпознаваните лица. На 22.02.2016г. в периода 17:35г.-17:50ч. също е участвал в процедура по разпознаване, като е бил сред разпознаваните лица. С постановление от 23.02.2016г. М. В. М. е привлечен като обвиняем за това, че на 18.01.2016г. за времето от 11:00ч. до 12:00ч. в /населено място/, в сладкарница „Росита“ в съучастие като извършител с Х. И. с цел да набави за себе си имотна облага възбудил заблуждение у И. А., като му причинил имотна вреда – престъпление по чл. 209, ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2, вр. ал. 1 НК. Със същото постановление спрямо него е взета мярка за неотклонение „подписка“. Постановлението е предявено на ищеца и защитника му на

23.02.2016г., видно от извършеното удостоверяване върху него. На същата дата е разпитан в качеството на обвиняем и му е предявено разследването.

С постановление от 15.03.2016г. М. В. М. е привлечен като обвиняем за това, че на 15.04.2015г. около 11:00ч. в гр. София, в градинката пред магазин „Фантастико“ на бул. „Братя Бъкстон“ в съучастие като извършител с Х. И. с цел да набави за себе си имотна облага възбудил заблуждение у Б. П. като му причинил имотна вреда – престъпление по чл. 209, ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2, вр. ал. 1 НК. Със същото постановление спрямо него е взета мярка за неотклонение „подписка“. Постановлението е предявено на ищеца и защитника му на 31.03.2016г., видно от извършеното удостоверяване върху него. На същата дата – 31.03.2016г., ищецът е разпитан в качеството на обвиняем. Като адрес за призоваване е посочил ./населено място/, който съвпада с постоянния му адрес. На 31.03.2016г. на подсъдимия са предявени и материалите по разследването.

С постановление от 13.05.2016г. на прокурор при СРП са обединени досъдебно производство № 1190/2015г. с досъдебно производство № 165/2016г. в едно общо наказателно производство, което да продължи като ДП № 1190/2015г. по описа на 06 РУ – СДВР, пр. пр. № 12509/2015г. по описа на СРП.

С постановление от 29.09.2016г. ищецът е привлечен като обвиняем за това, че за времето от 15.04.2015г. до 18.01.2016г. в гр. София, в съучастие като извършител с Х. И., при условията на продължавано престъпление извършил две деяния (на 15.04.2015г. и на 18.01.2016г.), с които въвел в заблуждение пострадалите Б. П. и И. А. и им причинил имуществена вреда на стойност общо 16 000лв. – престъпление по чл. 209, ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2 вр. ал. 1 НК, като постановлението му е предявено на 17.10.2016г. и с него му е потвърдена мярката за неотклонение „подписка“. На 17.10.2016г. е разпитан в качеството на обвиняем и му е взет сравнителен материал от устната кухня за биологична експертиза.

С постановление от 18.10.2017г. ищецът отново е привлечен като обвиняем за същите деяния, като постановлението му е предявено на 06.11.2017г. лично и в присъствието на защитник. На 06.11.2017г. отново е разпитан в качеството на обвиняем и му е предявено разследването.

С постановление от 18.10.2017г. е отменена мярката за неотклонение на ищеца, като няма данни такава да е взимана спрямо него в последващ момент.

На 23.01.2018г. на основание чл. 227 НПК са предявени материалите по разследването на обвиняемия (ищеца) и неговия защитник, които са се запознали с тях в периода 10:05ч.-10:30ч., видно от съставения протокол за това процесуално действие. На 12.02.2018г. разследващият орган е разпоредил предаване на ДП на прокурор с мнение за предаване на съд на обвиняемия М. М..

С обвинителен акт, внесен в съда на 23.05.2018г., на М. М. е повдигнато обвинение за горепосочените деяния, квалифицирани като престъпление измама по чл. 209, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 вр. ал. 1 НК, наказуемо

с лишаване от свобода от една до шест години. С разпореждане от 22.08.2018г. съдията – докладчик е насрочил делото за разпоредително заседание на 05.12.2018г., на която дата е проведено такова, подсъдимият М. М. се е явил и е даден ход на делото. На 17.05.2019г. е проведено открито съдебно заседание, на което подсъдимият е присъствал, като делото е отложено поради неполучаване на новия обвинителен акт от защитата. На 13.06.2019г., 30.09.2019г., 06.11.2019г., 05.02.2020г., 21.09.2020г., 09.11.2020г., 25.01.2021г., 01.03.2021г. са проведени открити съдебни заседания, на които подсъдимият се е явявал лично и не е ставал причина за отлагането им. На 29.03.2021г. е било насрочено открито съдебно заседание, на което не е даден ход на делото и същото е отложено по причина, че подсъдимият М. не се е явил поради влошено здравословно състояние и наличен тест (не е посочено какво установява този тест), както и поради липса на пълен съдебен състав с оглед отсъствието на съдебен заседател поради заболяване. Делото е отложено за 13.05.2021г., когато е проведено открито съдебно заседание и подсъдимият се е явил. На 10.06.2021г., 15.07.2021г. (очевидно неправилно посочена дата в протокола 01.03.2021г. – л. 257-258, предвид че заседанието е пренасрочено за 15.07.2021г. с разпореждане от 28.06.2021г. /л. 247/), 18.11.2021г., 15.12.2021г. и 10.02.2022г. са проведени открити съдебни заседания, на които подсъдимият е присъствал.

С присъда от 10.02.2022г., постановена НОХД № 8631/2018г. по описа на СРС, НО, 23-ти състав, обявена в заседанието на 10.02.2022г., подсъдимият М. М. е признат за невиновен за деянията, за които му е повдигнато обвинение, като присъдата не е протестирана и обжалвана и е влязла в сила на 26.02.2022г.

При горната фактическа обстановка, съдът намира следното от правна страна:

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, както и за вредите, причинени от действието на отменени като незаконосъобразни или обявени за нищожни подзаконови нормативни актове.

В чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ е предвидено, че държавата отговаря за вредите, причинени на граждани от разследващите органи, прокуратурата или съда, при: **обвинение в извършване на престъпление, ако лицето бъде оправдано** или ако образуваното наказателно производство бъде прекратено поради това, че деянието не е извършено от лицето или че извършеното деяние не е престъпление, или поради това, че наказателното производство е образувано, след като наказателното преследване е погасено по давност или деянието е амнистирано. Отговорността на държавата е обективна, гаранционна, обезщетителна.

Съдът намира, че в настоящото производство се установяват предпоставките на чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ за ангажиране отговорността на държавата в лицето на ПРБ – на ищеца е повдигнато обвинение с внесен

обвинителен акт за извършване на престъпление, след което е оправдан (признат е за невиновен) с влязла в сила присъда. Обстоятелството, че спрямо лице е водено наказателно производство и е привлечен към наказателна отговорност, води до извод, че същото търпи неблагоприятни въздействия върху личността си, които подлежат на обезщетяване. Това е така, тъй като с окончателен акт е установено, че предприетите спрямо него действия са били неоснователни. Без значение за тази отговорност е това дали на определен етап от производството действията на Прокуратурата са били законосъобразни и обосновани с оглед на събраните до този момент доказателства или дали при извършването им са спазени всички предвидени процесуални правила. Дължимото обезщетение обхваща всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо дали са причинени виновно от съответното длъжностно лице.

Съгласно чл. 52 ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. В ПП № 4/1968г. на ВС на РБ е разяснено, че справедливостта не е абстрактно понятие, а винаги е свързана с преценката на конкретни, установени по делото обстоятелства, с цел адекватно овъзмездяване на пострадалия, без същия да се обогати неоснователно. Размерът на обезщетенията се определя след преценка на всички конкретни обективно съществуващи обстоятелства, с оглед особеностите на всеки конкретен случай и при наличие на причинна връзка с незаконните актове на правозащитните органи, в който смисъл са и задължителните постановки на ППВС № 4 от 23.12.1968г. и Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005г. на ВКС по т. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК ВКС. Обстоятелства от значение за размера на обезщетението са тежестта на престъплението, за което е било повдигнато незаконно обвинение; продължителността на незаконното наказателно преследване; интензитета на мерките на процесуална принуда; броят и продължителността на извършените с негово участие процесуални действия; начинът, по който обвинението се е отразило върху пострадалия с оглед личността му и начина на живот; рефлектирало ли е обвинението върху професионалната реализация на пострадалия, на общественото доверие и социалните му контакти, отраженията в личната му емоционална сфера, здравословното му състояние и пр. фактори, които следва да се преценяват съобразно конкретните обстоятелства за всеки отделен случай. Наред с тези обстоятелства, при определяне на обезщетението съдът следва да съобрази и обществените критерии за справедливост, свързани с икономическите условия в страната и жизнения стандарт на населението за съответния период, следвайки принципа за пропорционалност между претърпените от пострадалия неимуществени вреди и паричното им обезвъзмездяване, в който смисъл е и константната съдебна практика - решение № 358 от 16.01.2015 г. по гр. д. № 2026/2014 г. IV г. о. ВКС; г. IV г. о. ВКС; решение № 709 от 15.11.2010 г. по гр. д. № 178/2010 г. III г. о. ВКС; решение № 232 от 25.07.2011 г. по гр. д. № 1381/2010 г. III г. о. ВКС; решение № 242 от 13.11.2012 г. по гр. д. № 19/2012г. III г. о. ВКС.

Ищецът е бил привлечен към наказателна отговорност за тежко

умишлено престъпление измама по чл. 209, ал. 1 НК – арг. от чл. 93, т. 7 НК. Наказателното преследване спрямо него се е развило в период малко над 6 години – 22.02.2016г.-26.02.2022г. Първоначално, на 22.02.2016г. същият е бил задържан за срок от 24 часа по реда на ЗМВР, като в съдебната практика се приема, че независимо дали се касае за задържане за срок от 24ч по ЗМВР от полицейски орган, по нареждане от прокурор за 72ч или мярката за неотклонение е взета от съд, всички търпени вреди в резултат на задържането при неоснователност на обвинението, ще подлежат на обезщетение съгласно чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ и в общия размер на дължимата за наказателната репресия компенсация /Решение № 179 от 13.02.2019 г. по гр.д. № 3735/2017 г., Г. К., IV Г. О. на ВКС/. На същата дата ищецът е участвал в разпознаване, като е бил сред разпознаваните лица. След привличането му като обвиняем първоначално на 23.02.2016г. (същият се счита такъв със съставяне на съответно постановление – чл. 219, ал. 1 НПК), е разпитван няколко пъти в това качество. На тази дата – 23.02.2016г. спрямо него е взета мярка за неотклонение „подписка“, което е продължило до 18.10.2017г., когато същата е отменена и няма данни спрямо него да е взимана последваща мярка за неотклонение. Следва да се има предвид, че тази мярка за неотклонение е най-леката, уредена в закона, и се състои в поемане на задължение от обвиняемия, че няма да напуска местоживеенето си без разрешение на съответния орган – чл. 60, ал. 1 НПК. С нея той е бил почти максимално допустимия законов срок в рамките на досъдебното производство. Взиман му е биологичен материал за изследване. Докато трае досъдебното производство още 3 пъти са му предявявани постановления за привличане като обвиняем и материалите по разследването, като на 23.01.2018г. окончателно са му предявени материалите по разследването съгласно чл. 227 НПК. В хода на съдебното производство са проведени 17 открити съдебни заседания, като само на 1 от тях ищецът не се е явил по обективни причини (заболяване) и същото е отложено, като причина за отлагането е станала и липсата на член на съдебния състав (съдебен заседател). С оглед на това, следва да се приеме, че същият е имал напълно изрядно процесуално поведение и не е допринесъл за увеличаване продължителността на наказателното производство. Предвид че повдигнатото му обвинение е за тежко престъпление, неговото присъствие в съдебните заседания е било задължително – чл. 269, ал. 1 НПК. От събраните писмени (справката за адресна регистрация, посочен адрес за призоваване в наказателното производство, документите за пътуване) и гласни доказателства (свидетелски показания) се установява по несъмнен начин, че ищецът има обичайно местопребиваване в гр. Варна, а наказателното производство спрямо него е водено в гр. София, което е налагало многократното му пътуване във връзка с извършване на процесуалните действия. Разстоянието между двете точки е около 440км, което показва, че през времетраене на наказателния процес ищецът е загубил много време в пътуване, както и че същото несъмнено е свързано с неудобства. В рамките на досъдебното производство това се е случило най-малко 5 пъти (предвид явяването му за процесуални действия), а в рамките на съдебното производство е участвал в 16 открити съдебни заседания. Необходимо е да

бъде съобразена и възрастта на ищеца, който към датата на първото извършено процесуално действие с него е бил на 61г., а към момента на оправдателната присъда на 67г., тоест над средната възраст, което създава допълнителни неудобства.

За изясняване начина на отразяване наказателното производство върху емоционалното и здравословно състояние на ответника са събрани гласни доказателства чрез разпит на свидетеля В. М.в В., писмени доказателства (медицинска документация) и експертно заключение по съдебно-медицинска експертиза.

Свидетелят В., който е син на ищеца, посочва, че наказателното производство срещу баща му започнало през 2016г. и се водило в гр. София, като същото породило напрежение и караници в семейството. Заявява, че баща му живеел във Варна и постоянно чакал да му звъннат или да му връчат призовка за явяване по делото. Посочва, че производството станало публично достояние и клиенти на дружеството, което било семейно за отпушване на канали, започнали да се отдръпват. Преди тази случка, ищецът нямал проблеми и не бил идвал в София. Ищецът станал раздразнителен, вдигал скандали. Посочва, че ищецът получил заболявания, които не е имал преди – първо изпитвал болки в костите и тялото и му открили псориотичен артрит. Изтъква, че вече не бил същият човек, променил се. Заявява, че след разпитите в София, баща му се връщал към Варна.

Според приетото заключение по СМЕ, от 01.08.2016г. до момента на ищеца са установени следните болести - идиопатична подагра в пристъп, лумбална спондилоза и спондилартроза, лумборадикулерен синдром, ентезопатия на гръбначен стълб, друга хондрокалциноза, множествена локализация, други псориатични артропатии, псориазис вулгарис и други придружаващи болести извън ревматичните – хипертонична болест, трета умерена степен, мозъчно – съдова болест, състояние след исхемичен мозъчен инсулт през 2006г. Според вещото лице ищецът има възпалително ставно заболяване – псориатричен артрит в хода на автоимунна кожна болест псориазис вулгарис, дегенеративна болест остеоартроза, метаболитно-обменни болести подагра и хондрокалциноза. От заключението се установява, че развитието на псориатричният артрит се определя от взаимодействието на генетични, имунологични и фактори на околната среда, като ревматологични болести може да ограничат двигателната активност на лицето и е налице влошаване при излагане на атмосферни и битови условия и стресови ситуации. Вещото лице посочва, че заболяването псориазис вулгарис е регистрирано за пръв път на 07.03.2022г., с оглед на което приема, че тогава е възникнало. Според вещото лице воденото производство го е отключило, а не само го е обострило, но ищецът страда от много заболявания. Посочва, че впоследствие на 29.09.2022г. след хоспитализация в УМБАЛ „Св. Марина“ – Варна, псориатричният артрит е преоценен на анкилозиращ спондилит.

С оглед така установените обстоятелства относно здравословното състояние на ищеца в рамките на периода, в който е протекло наказателното производство и предвид обичайно следващите се от водено наказателно

преследване стрес, безпокойство и неудобство, следва да се приеме за установено, че воденото наказателно производство е причинило на ищеца негативно душевно въннение и здравословни проблеми като псориатричния артрит, предвид липсата на доказателства, които да го оборват. Доказано е негативно изменение в емоционалното и здравословното състояние на ищеца, намиращо се в причинно-следствена връзка с воденото спрямо него наказателно производство. При определяне на дължимото обезщетение обаче следва да бъде съобразено, че видно от медицинската документация и заключението на СМЕ ищецът е страдал и от други заболявания, за които не се установява да са в резултат от действията на ответника, а е обичайно те също да рефлектират върху начина му на живот. В тази връзка следва да се отчете и възрастта на ищеца в периода на наказателното производство /61-67 години/, която неминуемо също повлиява на здравословното му състояние, предвид че с напредване на възрастта се обострят и засилват наличните заболявания, като ищецът е страдал от множество такива. Също така, ищецът е имал и предшествали производството здравословни проблеми - прекаран през 2006г. мозъчен инсулт. На обезвъзмездяване в настоящото производство подлежат само вредите, които са пряка и непосредствена последица от воденото срещу ищеца наказателно производство.

При преценката на всички горепосочени релевантни факти и най-вече множеството пътувания, извършени от ищеца по маршрута Варна – София и обратно за явяването му за участие в процесуални действия, предизвикващи несъмнено съществени неудобства, отключеното здравословно заболяване, продължителността на производството от 6 години, както и тежестта на деянието, за което е обвинен, настоящият съдебен състав приема, че справедливият размер на обезщетението за претърпените неимуществени вреди от процесното наказателно производство следва да бъде определен на 10000лв. Ето защо, този иск се явява основателен до този размер и подлежи на отхвърляне за разликата до пълния предявен размер от 24000лв. На ищеца следва да бъде присъдена и законна лихва върху сумата, считано от 04.11.2022г., както изрично е поискал с писмените бележки.

По иска за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени вреди:

С исковата молба ищецът претендира и заплащане на обезщетение в общ размер от 5224лв. за претърпени имуществени вреди, от които 3600лв. сторени разноски за платени адв. възнаграждения за защита в досъдебното и съдебното производство и 1624лв. сторени разходи за пътувания в периода 22.02.2016г.-10.02.2022г.

Разноските, изразяващи се в заплатен от обвиненото лице адвокатски хонорар за осъществяване на защитата му в наказателното производство, приключило с оправдателна присъда, представляват за него имуществена вреда по смисъла на чл. 4 ЗОДОВ и подлежат на обезщетяване по реда на този закон. Това е така, тъй като в Наказателно-процесуалния кодекс не е предвидена процесуална възможност претенцията за разноски, изразяващи се в заплатен от подсъдимия адвокатски хонорар, да се упражни в това

производство при постановяване на оправдателна присъда и следователно тези вреди следва да бъдат обезщетени по реда на ЗОДОВ – арт. чл. 8 ЗОДОВ. /в този смисъл трайната съдебна практика, постановена по реда на чл. 290 ГПК, част от която Решение № 126 от 10.05.2010 г. на ВКС по гр.д. № 55/2009г., IV г.о., Решение № 355 от 03.08.2010 г. на ВКС по гр.д. № 1651/2009г., III г.о., и Решение № 433 от 23.06.2010 г. на ВКС по гр.д. № 563/2009 г., IV г.о./.

С исковата молба ищецът е представил вносна бележка в полза на адв. В. от 04.12.2018г. за сумата от 1300лв., в която като основание е посочено „адв. възнаграждение за предст. на дело № 8631/18г. на СРС“. Представен е договор за правна защита /л. 31/ от 05.12.2018г., в който е уговорено адв. възнаграждение от 1300лв. за защита по НОХД № 8631/2018г. на СРС и е отбелязано, че е платено в брой. Същият договор е представен и в рамките на съдебното производство по НОХД № 8631/2018г. на СРС /л. 25 от него/. Доколкото обаче разликата в датите между платежното нареждане и договора за правна защита е един ден и сумите съвпадат, като уговореното в договора адв. възнаграждение е определено само на 1300лв., съдът намира, че става въпрос за едно адвокатско възнаграждение, уговорено и платено в размер от 1300лв. Представена е вносна бележка /л. 36/ от 12.04.2016г., съгласно която ищецът е платил в полза на адв. В. сумата от 600лв. с основание „адв. възнг. за предст. досъдебно произв. ЗМ 1190/2015г. 06 РУ – СДВР“. Представени са и още няколко вноски бележки от 19.12.2016г. /л. 33/ за сумата от 300лв., 25.07.2018г. /л. 34/, за сумата от 100лв., 29.01.2018г. /л. 35/ за сумата от 100лв., които обаче не може да се приеме с категоричност, че се отнасят за процесното наказателно производство, доколкото в тях няма посочване на ДП или НОХД, а само „за правна адв. защита“ или „адв. възнаграждение за предс. на дос. пр. в 06 РУ – СДВР“, като не може да се приеме, че тези разходи са свързани именно с процесното. Представени са и две вносни бележки от 25.05.2021г. /л. 37/ и 17.12.2021г. /л. 29/, с които ищецът е платил в полза на адв. В. сумите от 300лв. и 100лв. с основание „дело 8631/2018г. СРС 23 състав заседателни“, които следва да се приеме, че се отнасят за процесното производство. Представеният договор за правна защита, сключен с Адвокатска кантора „Марковски“ на 19.09.2019г. за сумата от 2000лв., също не може да бъде приет, че се отнася именно за процесното наказателно производство, предвид че в него е посочено само „за процесуално представителство пред СРС“. Отделно от това, лицето има право на обезщетяване на разходите, които е заплатил в полза на един адвокат, а не на множество, а както се установява от материалите по делото основният адвокат, който го е защитавал, е адв. В..

В рамките на досъдебното производство е представен договор за правна защита с адв. В. от дата 31.03.2016г. /между л. 95 и 96 от ДП, том 1/, в който е уговорено адв. възнаграждение от 300лв. за защита по ДП № 1190/2015г., но няма отбелязване или други данни същото да е заплатено, а на обезщетяване подлежат реално сторените разходи. Представен е и договор за правна защита от 23.02.2016г. /л. 54, том 2 от ДП/ за сумата от 300лв., но също не е отбелязано и няма данни да е заплатен.

При горните обстоятелства, съдът намира, че по делото е доказано извършването на разходи от страна на ищеца за заплатени адв. възнаграждения именно с оглед процесното наказателно производство (в досъдебната и съдебна фаза) в общ размер от 2300лв.

С отговора на исковата молба, ответникът е направил възражение за прекомерност на адв. възнаграждение. Съгласно задължителните разяснения, дадени в ТР № 1/11.12.2018г. по тълк. дело № 1/2017г., ОСГК на ВКС, когато ответникът възрази, че изплатеното в наказателното производство адвокатско възнаграждение е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на наказателното дело, в правомощията на съда по иска за обезщетение за вреди е да изследва дали незаконно обвиненият е положил дължимата грижа при уговарянето на адвокатското възнаграждение с оглед вида и тежестта на обвинението, интензитета на приложената процесуална принуда и очакваните усилия и труд, които адвокатът предстои да положи при осъществяването на защитата. В случай, че уговореното адвокатско възнаграждение надвишава съществено разумния и обичаен размер на дължимото възнаграждение, изплатеното в повече няма за причина незаконното обвинение и не е необходима последица от него. То остава в тежест на неположилия дължимата грижа пострадал, тъй като е в причинна връзка с неговото поведение. За платеното в повече държавата не дължи обезщетение.

В случая съдът намира, че доказаните разходи за адв. възнаграждение с оглед процесното наказателно производство в общ размер от 2300лв., не се явяват прекомерни и не следва да бъдат намалявани. Както се посочи, наказателното производство е продължило 6 години, като адв. В. е защитава ищеца в досъдебното производство, в което е взел участие в 5 процесуални действия, и в съдебното производство, в което са проведени 17 открити съдебни заседания, което само по себе си показва, че делото се отличава с правна и фактическа сложност и са събрани множество доказателства. Също така, престъплението, за което е повдигнато обвинение на ищеца, е продължавано такова по чл. 26, ал. 1 НК, изградено от две деяния, извършени на различни дати и спрямо различни лица, което представлява усложнена престъпна дейност, изискваща по-голям интензитет на защитата. Ето защо, възражението на ответника е неоснователно и на ищеца следва да се присъди сумата от 2300лв. Останалите разноси до пълния размер от 3600лв. не се установява да са в причинно-следствена връзка с неоснователното обвинение срещу него, предмет на настоящото производство, поради което за тях не следва да му се присъжда обезщетение.

Ищецът следва да бъде обезщетен и за сторените от него разходи във връзка с явяването му пред органите на досъдебното производство и пред съда с оглед воденото наказателно производство. Както от показанията на свидетеля В., така и от събраните писмени доказателства, включително приобщените материали по ДП и НОХД, се установява, че по време на наказателното производство ищецът е живеел в гр. Варна и за явяването си в гр. София е пътувал, като е правил това с автомобил, влак и автобус. На същия обаче следва да се присъдят само тези разноси, които се намират в

причинно-следствена връзка с извършените спрямо него процесуални действия в досъдебната и съдебната фаза на наказателното производство. Ето защо, следва да бъде преценено кои от ангажираните доказателства за сторени разходи се свързват с такива процесуални действия, извършени с участието на ищеца, които са наложили личното му явяване и последното е сторено.

Представени са фискален бон от дата 30.03.2016г. на стойност 95,30лв. за дизелово гориво, фактура и фискален бон от 30.03.2016г., издадени от „Хотел Едона“, на стойност 60лв. за нощувка, и фискален бон на стойност 7,00лв. от дата 31.03.2016г. за платен паркинг. На 31.03.2016г. в 10:00ч. на ищеца е предявено постановление за привличането му като обвиняем от разследващия орган в гр. София, поради което тези разходи в общ размер от 162,30лв. са свързани с воденото спрямо него производство и подлежат на възстановяване от ответника, включително разхода за нощувка, предвид часа на проведеното действие и разстоянието между градовете.

Представени са фискални бонове от 16.10. и 17.10.2016г., в които са обективирани и фактури на името на ищеца, на обща стойност 117лв. за заредено дизелово гориво. На 17.10.2016г. на ищеца му е предявено постановление за привличане като обвиняем в гр. София, поради което следва да се приеме, че този разход е свързан с воденото наказателно производство и подлежи на възстановяване.

Представени са билет за БДЖ с дата на пътуване 04.12.2018г. в 21:45ч. посока Варна – София на стойност 41,50лв. и автобусен билет с дата на пътуване 05.12.2018г. от 14:00ч. посока София – Варна на стойност 32,00лв. На 05.12.2018г. е проведено разпоредителното открито съдебно заседание, на което подсъдимият е присъствал, поради което следва да се приеме, че този разход е свързан с воденото наказателно производство и подлежи на възстановяване.

Представен е билет за БДЖ на стойност 47,50лв. /л. 39-40/ и фактура на същата стойност /л. 42/ от дата 16.05.2019г. за дата на пътуване 16.05.2019г. от 22:00ч. в посока Варна – София и автобусен билет за пътуване София – Варна на 17.05.2019г. /л. 41/ на стойност 28,00лв. Към този момент производството е било в съдебна фаза и се установява, че на 17.05.2019г. от 11:21ч. до 11:25ч. е имало открито съдебно заседание, на което ищецът е присъствал, поради което тези разходи в общ размер от 75,50лв. следва да му бъдат възстановени.

Представен е двупосочен автобусен билет на стойност 54,00лв. с посока Варна – София и София - Варна на 13.06.2019г., както и дневна абонамента карта за градския транспорт за дата 13.06.2019г. на стойност 4,00лв. На 13.06.2019г. е проведено открито съдебно заседание по делото, на което ищецът е присъствал, поради което тези разходи също се намират в причинно-следствена връзка с воденото наказателно производство и подлежат на възстановяване.

Представен е двупосочен автобусен билет на стойност 48,00лв. с посока Варна – София и София Варна на 30.09.2019г. На тази дата е проведено

открито съдебно заседание по делото, на което ищецът е присъствал, поради което тези разходи също се намират в причинно-следствена връзка с воденото наказателно производство и подлежат на възстановяване.

Представен е двупосочен автобусен билет на стойност 49,00лв. с посока Варна – София и София – Варна на 06.11.2019г. На тази дата е проведено открито съдебно заседание по делото, на което ищецът е присъствал, поради което тези разходи също се намират в причинно-следствена връзка с воденото наказателно производство и подлежат на възстановяване.

Представени са фискални бонове от 05.02.2020г. в 05:39:28ч. и в 18:40:50ч., в които са обективирани и фактури на името на ищеца, на обща стойност 166,23лв. за заредено дизелово гориво. На 05.02.2020г. е проведено открито съдебно заседание по делото, на което ищецът е присъствал, поради което тези разходи също се намират в причинно-следствена връзка с воденото наказателно производство и подлежат на възстановяване.

Представени е фискален бон от 20.09.2020г. от 18:50:28ч., в който е обективирана и фактура на името на ищеца, на стойност 128,25лв. за заредено дизелово гориво. На 21.09.2020г. е проведено открито съдебно заседание по делото, на което ищецът е присъствал, поради което тези разходи също се намират в причинно-следствена връзка с воденото наказателно производство и подлежат на възстановяване.

Представени е фискален бон от 08.11.2020г. от 18:17:04ч., в който е обективирана и фактура на името на ищеца, на стойност 130,50лв. за заредено дизелово гориво. На 09.11.2020г. е проведено открито съдебно заседание по делото, на което ищецът е присъствал, поради което тези разходи също се намират в причинно-следствена връзка с воденото наказателно производство и подлежат на възстановяване.

Представени са фактура и фискален бон от 24.01.2021г. на стойност 60лв. за нощувка, и фискален бон на стойност 10,00лв. от дата 25.01.2021г. за платен паркинг. На 25.01.2021г. от 10:00ч. до 10:44ч. е имало открито съдебно заседание, на което ищецът е присъствал, поради което тези разходи в общ размер от 70,00лв. следва да му бъдат възстановени по изложените по-горе съображения.

Представени са билет за БДЖ с дата на пътуване 28.02.2021г. от 23:40ч. посока Варна – София на стойност 49,30лв. и автобусен билет за дата на пътуване 01.03.2021г. от 16:00ч. посока София-Варна на стойност 28,00лв., както и дневна карта за градския транспорт в гр. София за 01.03.2021г. на стойност 4,00лв. На 01.03.2021г. е проведено открито съдебно заседание по делото, на което ищецът е присъствал, поради което тези разходи също се намират в причинно-следствена връзка с воденото наказателно производство и подлежат на възстановяване.

Представени са двупосочен автобусен билет за дата на пътуване 13.05.2021г. от 00:00ч. посока Варна – София и на 13.05.2021г. в 17:30ч. посока София - Варна на стойност 48,00лв., както и дневна карта за градския транспорт в гр. София за 13.05.2021г. на стойност 4,00лв. На 13.05.2021г. е

проведено открито съдебно заседание по делото, на което ищецът е присъствал, поради което тези разходи също се намират в причинно-следствена връзка с воденото наказателно производство и подлежат на възстановяване.

Представени са двупосочен автобусен билет за дата на пътуване 10.06.2021г. от 00:00ч. посока Варна – София и на 10.06.2021г. в 17:30ч. посока София - Варна на стойност 48,00лв., както и дневна карта за градския транспорт в гр. София за 10.06.2021г. на стойност 4,00лв. На 10.06.2021г. е проведено открито съдебно заседание по делото, на което ищецът е присъствал, поради което тези разходи също се намират в причинно-следствена връзка с воденото наказателно производство и подлежат на възстановяване.

Представени са двупосочен автобусен билет за дата на пътуване 15.07.2021г. от 00:00ч. посока Варна – София и на 15.07.2021г. в 14:00ч. посока София - Варна на стойност 48,00лв., както и дневна карта за градския транспорт в гр. София за 15.07.2021г. на стойност 4,00лв. На 15.07.2021г. е проведено открито съдебно заседание по делото, на което ищецът е присъствал, поради което тези разходи също се намират в причинно-следствена връзка с воденото наказателно производство и подлежат на възстановяване.

Представени са билет за БДЖ с дата на заминаване 04.10.2021г. в 23:40ч. посока Варна – София на стойност 18,30лв. и автобусен билет с дата на пътуване 05.10.2021г. от 16:00ч. посока София – Варна на стойност 28,00лв., дневна карта за градския транспорт в гр. София за 05.10.2021г. на стойност 4,00лв. и фискален бон за сумата от 11,37лв. за таксиметров превоз, извършен на 04.10.2021г. в 23:14ч. в гр. Варна (очевидно за завеждане на лицето от дома му до ЖП гарата за влака от 23:40ч.). На 05.10.2021г. е имало насрочено открито съдебно заседание, което е направено в заседанието на 15.07.2021г., но такова не е проведено и с разпореждане от същата дата – 05.10.2021г. съдията е пренасрочил делото за 18.11.2021г. Тъй като заседанието е пренасрочено в деня, в който е следвало да бъде проведено, ищецът не е разполагал с възможността да узнае по-рано за това обстоятелство и сторените разходи за транспорт за явяването му в заседанието, в което е длъжен да участва, подлежат на възстановяване.

Представени са билет за БДЖ с дата на заминаване 17.11.2021г. в 23:40ч. посока Варна – София на стойност 46,75лв. и автобусен билет с дата на пътуване 18.11.2021г. от 13:00ч. посока София – Варна на стойност 28,00лв., както и дневна карта за градския транспорт в гр. София за 18.11.2021г. на стойност 4,00лв. На 18.11.2021г. е проведено открито съдебно заседание по делото, на което ищецът е присъствал, поради което тези разходи също се намират в причинно-следствена връзка с воденото наказателно производство и подлежат на възстановяване.

Представен е автобусен билет с дата на пътуване 15.12.2021г. от 13:00ч. посока София – Варна на стойност 28,00лв. На 15.12.2021г. е проведено открито съдебно заседание по делото, на което ищецът е присъствал, поради

което тези разходи също се намират в причинно-следствена връзка с воденото наказателно производство и подлежат на възстановяване.

Представен е двупосочен автобусен билет с дата на заминаване 10.02.2022г. от 05:00ч. посока Варна – София и на 10.02.2022г. от 19:30ч. посока София - Варна на стойност 51,00лв., както и дневна карта за градския транспорт в гр. София за 10.02.2022г. на стойност 4,00лв. На 10.02.2022г. е проведено открито съдебно заседание по делото, на което ищецът е присъствал, поради което тези разходи също се намират в причинно-следствена връзка с воденото наказателно производство и подлежат на възстановяване.

Всички гореизброени разходи на обща стойност 1539лв., доказани с горепосочените документи (представени на л. 42-44 и в общ прозрачен плик с лист № 45 от делото), свързани с явяването на ищеца за извършваните процесуални действия в гр. София по наказателното производство, подлежат на обезщетяване от ответника. За разликата до 1624лв., възлизаща на 85лв., няма ангажирани доказателства да са извършвани такива разходи и да са свързани с наказателното производство. Ето защо, този иск се явява основателен до размер на сумата от 1539лв. и подлежи на отхвърляне за разликата до пълния предявен размер от 1624лв.

По разноските:

Съгласно чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, ако искът бъде уважен изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесената държавна такса. Съдът осъжда ответника да заплати на ищеца и възнаграждение за един адвокат или юрисконсулт, ако е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска.

Ищецът е заплатил държавни такси от 20лв. и адв. възнаграждение от 1200лв., като таксите следва да му бъдат присъдени в пълен размер, а адв. възнаграждение съразмерно на уважената част от исковете или 691,95лв.

Ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на съда разноските за експертизата, възлизащи на 362,10лв., които са заплатени първоначално от бюджета на съда.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ПРБ, с адрес: /населено място/, да заплати на М. В. М., ЕГН: *****, с адрес: /населено място/, на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ сумата от **10 000лв. (десет хиляди лева)**, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди в резултат от извършените спрямо него процесуални действия в хода на воденото наказателно производство за престъплението, за което е бил оправдан с влязла в сила присъда, постановена по НОХД № 8631/2018г. по описа на СРС, НО, 23-ти състав, ведно със законната лихва от 04.11.2021г. до окончателното плащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над уважения размер от 10 000лв. до

пълния предявен от 24 000лв.

ОСЪЖДА ПРБ, с адрес: /населено място/, да заплати на М. В. М., ЕГН: *****, с адрес: ./населено място/, на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ сума в общ размер от **3839лв. (три хиляди осемстотин тридесет и девет лева)**, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди за платени адв. възнаграждения и сторени разходи за пътувания, настъпили в резултат от извършените спрямо него процесуални действия в хода на воденото наказателно производство за престъплението, за което е оправдан с влязла в сила присъда, постановена по НОХД № 8631/2018г. по описа на СРС, НО, 23-ти състав, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за **разликата над уважения размер от 3839лв. до пълния предявен от 5224лв.**

ОСЪЖДА ПРБ, с адрес: /населено място/, да заплати на М. В. М., ЕГН: *****, с адрес: ./населено място/, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК вр. чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ сумата от **711,95лв. (седемстотин и единадесет лева и деветдесет и пет стотинки)**, представляваща разноски по делото.

ОСЪЖДА ПРБ, с адрес: /населено място/, да заплати в полза на **Софийски районен съд** на основание чл. 10, ал. 3 вр. чл. 9а, ал. 2 ЗОДОВ сумата от **362,10лв. (триста шестдесет и два лева и десет стотинки)**, представляваща разноски за експертиза, които са заплатени първоначално от бюджета на съда.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____